

delavca ubil in zakaj je bilo zagrešeno vse obsodbe vredno krvavo dejanje.

Posledica prehitre vožnje z avtomobilom. Po cesti od Ptuja proti Sv. Juriju ob Ščavnici je drvel te dni tovorni avtomobil. V vasi Oblaki je prignal po cesti proti avtomobilu junca 10letni Franček Žmavc. Deček se je komaj ognil avtomobilu s skokom na travnik, junca pa je avto butnil ob stran. Lastnik živali ima 800 Din škode. — Isti neprevidnež je pozneje zadel v voz, ki je bil s senom naložen, in je povzročil lastniku posestniku Lovr. Špindlerju iz Zagorcev 300 Din škode. Skrajno neprevidni šofer je naznanjen sodišču.

Velika hmeljska tatvina. V Grajski vasi pri Gomilskem je bilo posestniku Ivanu Šlander iz njegove shrambe ukradene večja množina suhega, iz njive pa svežega hmelja. Oškodovani ima že več let umobolno ženo ter je oče peterih malih otrok, zato je ta tatvina tembolj obsojana vredna.

Izpred sodišča.

Obsojen radi tatvine iz zaklenjene omare. 33letni delavec Luka Črešnjik iz Kokavice pri Črni je ukradel iz zaprte omare Valentinu Krofu 40 Din. Črešnjik je bil v Mariboru 3. septembra obsojen na 4 mesece strogega zapora.

Slovenska Krajina.

Sobota. Bliskoma se je 2. septembra raznesla vest, da je v Mariboru v bolnici umrl tuk. javni notar dr. Anton Koder. Eil je na Pohorju in se je kar onesvestil. V bolnici mu več niso mogli pomagati. Poznalo ga je skoraj vse v naši krajini. Bil je blagega srca in je večkrat pomagal tam, kjer drugi niso hoteli, dasi bi bil skoraj dolžni. Bil je v Soboti pomembna osebnost. Gotovo je iz srca odpustil vsem tistim, ki so ga iz prestižnih ozirov blatili. Bil je v najlepši moški dobi. Naj mu bo Bog milostljiv sodnik, vsem preostalim naše iskreno sožalje!

Sv. Sebastijan. V sredo 2. septembra zjutraj ob pol dveh je imel naš župni upravitelj g. Bejek Janko obisk. Bila je krasna mesečna noč.

»Mojster Smola« je zlezel vase ko kup greha in ni črnil besede. Take še svoje ni videl. — Žena pa je pihala vsa divja:

»To je tvoja državna politika, ti, ti, ti — petelin na gnoju! Saj pravim: drugega vas ni, dedci presneti, sam jezik vas je!«

»Torej je le res?«

»Torej je le res, da sta Ravnjak in Pavla v besedi?«

»Nič ni res. Ničesar nisem rekla. — Čenče, same čenče, kar vam je ta pijanec natvezel.«

Tako hude in jezne Urške še nikoli niso videli. »Urška, nikar ne bodi tako huda! Rajši sedi; kave ti prinesem,« jo je skušal krčmar pomiriti.

Toda Urški danes ni bilo ne za kavo in ne za žemlje; tik k svojemu je zopet stopila in mu za brusila:

»Pijanec zanikrni! Takoj se mi skidaj domov! Če ne greš, pojdem sama, ampak ne več gor v kočo, temveč kam drugam in ne boš me več videl.«

S temi besedami je mahnila s svetilko in jo odkurila pri vratih. Cenc se je skobacal izza mize in se ponižno opotekel zanjo. Kako sta domov prišla, o tem niti on niti ona nikoli nista kaj povedala.

X.

Hudi časi so se začeli za Ravnjaka. Kar čez noč se je razvedelo po vsej Bistrici, kar so se možje

Vlomilci so hoteli priti skozi okno v župnišče. Najbolj primerna se jim je zdela obednica, v kateri ni nihče prenočeval. Videli so v obednici omaro in najbrž so hoteli to izprazniti, ali pa priti skozi obednico v pisarno in k blagajni, ki je pa skoraj vedno prazna. Od sosedov so prinesli lesene hlode in si delali pot. Močno, debelo, železno mrežo so prelomili, deloma pa izdolbli. Imeli so že luknjo, skozi katero bi človek lahko prišel, pa delali so še večjo, menda za slučaj bega. G. Bejek je dalj časa poslušal delo roparjev in je prvino mislil, da so mačke. Šele ko je vstal, mu je bilo jasno, da nekdo vlamlja. Odprl je vrata v obednico in videl vlomilce pri oknu. Prenaglil se je in je zavpil, še

ZDRAVO VINO IN MOŠT
z uporabo
KALIUM-META-BISULFITA
ZNAMKE „VINOBRAN“
Navodila in vzorce poljija brezplačno
tovarni „ZORKA“ D. D. SUBOTICA

preden je nabasal puško. Ustrelil je za njimi, pa že prepozno. Isto noč so poskušali vlomiti tudi v šoli v Moščancih. — Ljudje so razburjeni in ne pričakujejo nič dobrega, če se že vršijo taki vromi. Kdo bi bili vlomilci, ne vemo. Morda cigani, sumimo pa tudi razne hrvaške pobiralce milodarov. Ob ti priliki povdarjamo, da so ljudje nevoljni, da neprestano hodijo tu nabiralci iz južnih krajev. Imamo tudi mi reveže in naš človek ne bo nikdar šel niti na Hrvaško, kaj šele v Srbijo prosit podpor, če mu pogori hiša ali kaj drugega. Prosimo oblast, da takim, največkrat sumljivim osebam, ne daje potrebnega dovoljenja.

Srednja Bistrica. Že dolgo ni bilo na Srednji Bistrici kurjih tatov, sedaj pa skoraj vsak čas komu zmanjkajo kure. Do sedaj so bili osumljeni takih, vendar ni nihče ni misliljo na to nepošteno delo.

Kebelj. Preteklo nedeljo dne 30. avgusta so Kebeljsani na ustanovnem občnem zboru Pro-

Dolnja Lendava. V nedeljo 30. avgusta smo imeli pri nas gasilske vaje in sicer: naša, črensovška, gornje- in srednjebistriška četa. Ob napovedani uri se je zbralo mnogo občinstva na kraju vaje, ki je z velikim zanimanjem sledilo vajah in tekmam. Vse gasilske čete so se zelo potrudile in vse bi radi bile prve, kar pa je nemogoče.

Radmožanci. Turniški gasilci so imeli v nedeljo dne 30. avgusta župne vaje v Radmožancih. Pokazali so se zelo spretni. Čestitamo!

Turnišče. Šolsko leto se je začelo in naši učitelji so se vrnili zdravi nazaj na svoja mesta. Vsi učitelji so imeli lepe in vesele počitnice, le edino učitelj g. Šunker Ivan ni imel lepih počitnic, ker je bil na orožnih vajah. Toda tudi on se je vrnil zdrav in vesel nazaj na svoje učiteljsko mesto.

Obsojena cigana. Dne 2. septembra sta dajala pred sodniki v Mariboru odgovor ciganska brata šarkezi-Kovač Geza in Albert. Oba sta iz ciganske naselbine v Borec, znana uzmoviča in klateža. Letos 9. maja sta zagrešila tolovajski napad. Oborožila sta se s karabinko in sta poskušala tatinsko srečo pri raznih kurnikih. Že bolj pozno ne večer sta z orožjem prisilila na cesti med Brezovci in Salamenci Karla Zöksa, da jima je moral dati 250 Din in nekaj blaga, s katerim se je vračal iz trgovine proti domu. Cigana sta bila našemljena in sta govorila napadenemu nerazumljivo cigansčino. Edina sled, katere so se oprijeli orožniki, so bili odtisi ciganskih nog v od dežja razmočenih tleh na kraju napada. Zandarji so napravili odtiske bosih nog v mavec in so začeli v te primerjati noge ciganov iz naselbine v Borec. Na ta način sta bila izsledena tolovajska bratca, ki sta seve vse tajila. Pozneje so našli še celo del oropanega blaga. Geza je bil obsojen na 1 leto in 6 mesecev robije, Adalbert na 6 mesecev robije.

svetnega društva manifestirali za katoliško prosvetno idejo. Že pred štirimi leti se je postavil vogelni kamen za novo prosvetno društvo. Toda v tistih časih, ko je vladala krivica in hinavstvo in ko je tiranil nasilni bajonet, je moralo cvetoče delo zastati, a pogumni početniki prosvete, so bili za svoje kulturno in narodnostno

menili v gostilni. Na Ravnah so si posli novico skrivaj pripovedovali, ujec Miha pa je mlademu kar v lice zabrusil, kako je Cenc pri Blatniku pravil, da bo on, župan, vzel ciganko in da ji je podaril zlat prstan. Ravnjaka je zgrabila jeza, da je bil rdeč ko kuhan rak. Nič ni tajil, rekel pa je, da mu ni mar, kaj taka pijana čenča v krčmi gobezda.

Na Pavlo je bil silno hud. Tega ji ne bo kmalu odpustil, da je skrivnost tako lahkomišelnost izdala — pa še celo klepetavi Urški in Cencu, ko je morala vedeti, da jo bosta na veliki zvon obesila. Zdaj naj počaka! Ne bo ga kmalu k nji. Pokazal ji bo, da ga je razžalila.

V srcu pa ji je ostal zvest, čeprav mu je bila ljubezen zagrenjena. Ko ga je nekoliko dni potem sosed vprašal, ali je res, da bo vzel Pavlo, mu je brez ovinkov priznal, da je tako in da si ljudje nimajo zakaj jezike brusiti.

Ampak zdaj šele so začeli! Vse je govorilo o tem, da se Ravnjak pri ciganki ženi. Posebno dekleta so se zgražala, da jim gre tako sramoto delati. Na Osojah je bila prava burja. Lenčka, ki je že mislila, da je Ravnica, je od jeze škripala in tulila, sestre so ji pomagale, Martin pa, Osojnikov najmlajši in edini sin, se je rotil, da bo Ravnjaka pred cerkvijo osramotil.

Tedaj je stari Osojnik zbral vse svoje zadaj v kamri in jih je — čeprav je v njem tudi kar vrelo —

Pred 7 leti je obiskal Manilo potres. Vse iz kamenja pozidane cerkve so se porušile ali pa so bile do nerabnosti poškodovane, medtem ko so iz jekla zgrajene trgovine dobro kljubovale najmočnejšim potresnim sunkom.

Konec slona — rablja.

Bao Dai, mladi in na francoskem vzgojeni vladar vzhodno azijske pokrajine Annam je odpravil med drugim tudi slona-rablja. Poprej so v Annamu zapirali na smrt obsojene v ozko dvorišče skupno s slonom, ki je bil izvežban za krvnika. Žival je smrti zapisanega zagrabila z rilcem, ga vrgla v zrak in na tla padlega je pomandrala. Bao Dai je ta grozen

delovanje preganjani. Toda pretekla nedelja je jasno pokazala in dokazala, da Kebejčani niso klonili, da se niso dali od zlobe premagati in da vsi enotno stojijo za novim katoliškim Prosvetnim društvom, saj se je v nedeljo popoldne po rečernicah zbrala skoro vsa kebejska fara; od starih, preizkušenih očancev do razigrane mladine, vsi so polni navdušenja pazljivo poslušali govornike. Zbor je vodil g. A. Fior, ki je s svojo priprosto, a krepko besedo vzbudil razpoloženje in pripravljenost za nadaljnje delo. Najprej je vse navzoče pozdravil g. kaplan Bombek kot zastopnik č. g. arhidiakona konjiškega. Burnih ovacij sta bila posebno deležna g. dr. M. Sevšek in g. C. Žebot iz Maribora. Občni zbor je še pozdravil zastopnik oplotniškega prosvetnega društva g. L. Leskovar, v imenu prihovskega g. Pavlič in g. Car v imenu slovenjebistriškega. Jedrnate so bile tudi besede g. banskega svetnika Šelha in g. župnika Paniča. Izvoljen je bil odbor z mladim Globovnikom na čelu. Le škoda, da stari Globovnik, ki si je toliko prizadeval za ustanovitev prosvetnega društva, ni učeal tega lepega dneva, ko so se presničile njegove sanje. — Po zboru je močno odmevala fantovska pesem, pomešana s slovenskimi himnami in z navdušenimi živjoklici našim voditeljem, pri čemer so se posebno odlikovali številni prijatelji iz Oplotnice. Razpoloženje je še dvigala prijetna domača godba. — Plug je sedaj nastavljen, da globoko zareže v brazdo slovenske katoliške prosvete, ki bo v svojih vrstah izoblikovala junaške moče in fante borce, ki bodo neomahljivo stali na braniku večnih idej katolicizma. Prosvetno društvo na Keblju bo kakor granitna trdnjava, ob kateri se bodo razbili poskusi kaknega komunističnega rovarenja na južnem pobočju našega Pohorja. Kebejčani, sedaj pa na delo, da bo kmalu se dvignil nov prosvetni dom, žarišče in ognjišče vas vseh! Bog živ!

Ljutomer. Prosvetno društvo bo imelo to nedeljo 13. septembra po osmi sv. maši svoj redni jesenski občni zbor, ki pomenja obnemazni začetek delovanja v novi sezoni. Opozarjamo vse društvene člane, kakor tudi prijatelje, da se občnega zbora gotovo udeležijo. Izvolil se bo tudi novi odbor. Z občnim zborom bo združen sestanek, na katerem bo brat predsednik podal poročilo o vtiših potovanja na olimpijado.

način smrtne kazni sedaj odpravil. Prvotno je nameraval pokončati slona, a se je temu uprlo svečeništvo. Slona-krvnika so spravili v tempel, kjer ga po božjem častijo; medtem ko na smrt obsojene obglavljajo s pomočjo guilotine, katero hočejo zamenjati z električnim stolom po vzgledu Združenih ameriških držav.

Domačini v Novi Gvineji v Avstraliji uporabljajo pajkove mreže za ribljenje. Po gozdih postavijo bambusove palice in čakajo, da jih pajek preplete.

Policijski uradnik v glavnem mestu Avstralije v Sidneyu ima pet otrok, ki so vsi rojeni istega dne ravnoistega meseca in seve v različnih letih.

Stariši, ki dajete denar za šolske potrebščine, opozorite svoje otroke, da kupujejo v Tiskarni sv. Cirila!

Fantovski tabor na Ljubičnem pri Poljčanah. Fantje! Vabimo vas, da pohodite v nedeljo dne 20. septembra k Materi božji na Ljubično pri

Odprta noč in dan so groba vrata.

Dobje pri Planini. O smrt, kako si bridka, kakšne rane sekaš, ko kosiš s svojo neizprosno koso in trgaš vezi med ljudmi, ki so si bili tako dobri in potrebni drug drugemu. To je storila smrt tudi v Dobju, ko je v nedeljo dne 23. avgusta prerezala življenjsko nit mladenke Kristine Vodušek, gospodinje v dobjanskem župnišču. Nismo mogli verjeti, da je res, kar so oznanjali žalostni zvonovi: Kristine ni več! Rajna je bila nad vse skrbna služabnica svojega gospodarja, zvesta dekla Gospodova, vzgledna Marijina družbenica, prijazna gostiteljica vseh številnih potnikov, ki so potrkali na župnijska vrata. Zato pa so tudi v terek dne 25. avgusta hitele od vseh strani množice dobrih župljanov in znancev ter prijateljev k pogrebni sprevedu, katerega so počastili tudi štirje duhovniki; g. planinski župnik Sajovic je rajni Kristini ob odprtem grobu spregovoril ganljivo slovo in marsikatera solzna kapljica je kanila na zemljo, ki je dala zadnje prebivališče dobri in vrli rajnici! Nekdo pogrebcev je rekel pomenljivo: Dobra Kristina je učakala Jezusovo starost, 33 let, naj sedaj pri Jezusu uživa plačilo svojega lepega življenja!

Pišee. Grobovi tulijo! šume in tulijo razpokani kot nenasična žrela, zevajoča v polnočni mrak. Kaj hočete od nas? Imeli smo ljudi, v poljani cvet, imeli smo jih, vrhu gore hrast, imeli smo jih, dali smo jih vam, kaj hočete grobovi še od nas? Grobovi tulijo! In tako so spet zatulili v Vrstovšekovi družini na Piršebregu šte. 18 in ji ugrabili preblogo mamo Terezijo.

Poljčanah. Tu hočemo strniti naše vrste, zajeti na globoko, prešiniti ves naš pokret z udarnostjo in odločnostjo, ki nam je potrebna. Ob 10. uri bo sv. maša in pridiga, med katero bomo peli pesmi, ki so se pele na evharističnem kongresu. Po sv. maši pa bo pred cerkvijo fantovsko zborovanje, na katerem govorita dva govornika iz Maribora ter zastopniki posameznih župnij.

Tekom treh let že tretjič. Najprej smo položili v naročje matere zemlje hčerko sedanjega gospodarja Vrstovšek Mihaela, nato njegovo ženo in sedaj dobro mamico. Bila je prava krščanska mati. Ni se bala otrok, saj jih je rodila devet, od katerih jih sedem še živi in vsi so preskrbljeni ter zavzemajo ugleden položaj. In njeno največje veselje na stara leta in v boleznih je bilo, da so se dobri otroci zbirali okrog svoje ljube mamice in ji vsak po svojih močeh skušali lajšati težke dneve njene bolezni. Pa je ne bodo pogrešali samo domači, ampak tudi nešteti reveži, ki niso nikdar šli praznih rok od nje. Leta 1918 ji je umrl mož, a ona je ostala vdova, dokler ni preskrbela zadnjega svojih otrok — junaška mati! Toda na stara leta si je želela še spremijevalca na življenjski poti in se je poročila z znanim Lepšina Martinom iz Globokega št. 6, ki je bil tudi vdovec. Danes Lepšina-Vrstovškove mame ni več. 71 pomladl je preživela, 72. jesen ji je pripravila smrtni dan 29. 8. 1936. Počivajte siadko, draga mamica, in Bog Vam bodi obilen plačnik za to življenje; preostalih naše iskreno sožalje! — Dne 30. avgusta pa se je po dolgi in mučni boleznih poslovila od nas Zemljak Ana iz Dednje vasi št. 5 v 63. letu starosti. Bodi ji domača zemljica lahka! Naj v miru počivata!

Trgovci, kupujte šolske potrebščine za domače šole pri Tiskarni sv. Cirila v Mariboru ali v Ptuj!

okregal, kaki da so. Naj se ne razburjajo, posebno pred ljudmi naj ne kažejo jeze, naj se delajo, kakor da jim ni nič mar, najmanj pa je treba Ravnjaku vedeti, kako jih je zadelo! Ciganka še dolgo ni Ravnica, je dodal mrko in zamolklo, še je kdo, ki ji bo prekrižal vražje naklepe — toda molčati je treba, in če se kaj zgodi, se je treba izogniti vsakemu sumu, da bi Osojski bili kaj v to zapleteni.

Čeprav jim ni bilo lahko, so očeta vsi poslušali. Edino Franca si ni mogla kaj; morala je Pristovnico, Ravnjakovo sestro na Breznici, s katero sta si bili še iz otroških let dobri, nahujskati proti bratu. Očetu je bilo še po volji, ko se je za nalašč podala na Breznico šteknečo kravo gledat in je kakor slučajno stopila grede še v Pristov. Pristovnici, ki ciganke že od nekdanj ni marala, je kar kri udarila v glavo, tako se je razburila; hotela je takoj s Franco na Bistrico, da bi, kakor je rekla, bratu z mokrim cunjami ohladila nora glavo. Franca jo je komaj pregovorila, naj še kak dan počaka, da jo prva jeza mine; na noben način pa ne sme bratu povedati, od koga je vse to izvedela.

Pondeljek na vrh je privihrala Pristovnica kakor burja na Ravne. Bila je močna ženska in s svojimi štirimi križi še prav čedna; samo nos je tako zoprno prevzetno vihala. Deklam na Ravnah je komaj za silo odzdravila, ker se ji je zdelo, da vse s Pavlo pod eno odejo tičijo, in je zahrščala skozi poslovsko

hišo v staro čumnato, kjer si je bil Ravnjak uredil svojo pisarnico.

Ravnjak se je ni bogve kaj razveselil, vendar je rekel prijazno:

»O, Bog daj — dober dan! Kako pa, da še ti prideš?«

»To ti bom pri priči povedala,« je odgovorila, primaknila stol in s dla, da je kar zaškripalo.

»Malo jesti ti bom prinesel,« je hotel gospodar vstati.

»Ne. Zaradi tega nisem prišla.«

»Tedaj povej, kaj hočeš!«

»Vprašala bi te rada, ali je res, kar ljudje govorijo. Ali res misliš tisto — tisto — vzeti?«

»To je moja reč, katero vzamem. Jaz te tudi nisem spraševal, ko si se ti možila.«

»To je bilo kaj drugega,« se je razvnela. »Moj je bil pošten, ugleden mož.«

»Tudi moja je pošteno deklet. Nihče ji ne more kaj očitati.«

»Ne, seveda ne — samo to, da se je bogve odkod pritepla in da je ena od tistih, ki ji še nohta ne moreš zaupati. Oče se bojo v grobu obrnili, če si ne boš našel druge kakor to ciganko.«

»Pavla ni več ciganka, temveč pridno krščansko deklet, ki je lahko drugim za vzgled.«

»Haha, lep vzgled! Seveda, kdor je slep ko ti, ta vidi vse drugače kakor navadni ljudje.«